

ERICA JAMES

De thuiskomst

De Fontein

1

HET EINDE

Jessica Lloyd keek even naar wat ze net had getypt en glimlachte toen.

Niet omdat haar nieuwe roman eindelijk af was, zelfs niet omdat de volmaakt onschuldige woordjes haar veeleisende literair agent op de kast zouden jagen – ‘Ik weet heus wel wanneer het boek eindigt, dat hoef je me niet te vertellen, ik ben niet achterlijk’ – maar omdat ze toevallig geloofde dat zoiets als een einde niet bestond. Haar ervaring was dat het in het leven vooral draaide om beginnen.

En uiterekend vandaag moest ze geloven dat dat waar was.

Ze zette haar laptop uit, stond op, strekte haar armen boven haar hoofd uit en ging tegen de witgeschilderde muur staan die de afscheiding vormde tussen haar kleine terras en de rotsachtige helling eronder. Ze leunde met haar ellebogen op de door de zon verwarmde stenen en keek uit over het kristalheldere water van de baai, dat echt zo blauw was als in de vakantiebrochures. Het was een erg warme ochtend in juni en de zee was kalm en glad, maar Jessica wist heel goed dat er vroeg in de middag een stevige wind van zee zou staan, die voor de hoge golven zorgde waar windsurfers gek op waren. Dit deel van Korfoe was daar befaamd om.

Maar voorlopig was alles rustig.

Ze keerde terug naar de schaduw van haar met druiven begroeide pergola. Ze pakte haar spullen van de houten tafel waaraan ze had zitten werken en nam ze mee naar binnen. Ze verbond de laptop met de printer, die naast de broodtrommel op de koelkast in haar kleine keuken stond, en stelde hem in om het laatste hoofdstuk van *Een zorgeloos leven* te printen. Ze wachtte tot het apparaat zijn werk had gedaan, schonk zichzelf intussen een glas ijskoud mineraalwater in en dronk het op. Het was elf uur. Ze was die morgen vroeg opgestaan en had vanaf iets over zeven op het terras zitten

werken om haar roman af te krijgen, en nu die klaar was, kon ze de rest van de dag gebruiken om afscheid te nemen.

Ze was in 1991, niet lang na haar dertigste verjaardag, naar Korfoe gekomen en had genoten van bijna elke magische, tijdloze dag van de afgelopen zes jaar. Ze was dol op de zorgeloze manier van leven waar de Korfioten zo van hielden. Die sloot uitstekend aan bij haar eigen karakter.

Ze was ook verliefd geworden. Ze had althans gedacht dat het liefde was. Nu wist ze dat niet meer zo zeker.

Eerst was er Christos geweest, die had geprobeerd haar te leren koken. Of beter gezegd: zijn moeder had dat geprobeerd. Toen het echter eindelijk tot Christos doordrong dat ze absoluut geen belangstelling had voor koken en dat als hij iets fatsoenlijks op zijn bord wilde hebben, hij het zelf moest klaarmaken of bij zijn moeder moest gaan eten, ging hij op zoek naar een leuk lokaal meisje dat precies wist hoe ze zijn favoriete gerecht, *arni brizola*, moest bereiden. Er waren geen bittere woorden gevallen bij hun afscheid. Ze hadden allebei dezelfde gedachte: volgende keer beter.

En toen was er Gavin geweest.

Gavin, zo zelfverzekerd, vol vertrouwen en vermakelijk. Hij was een onvervalste vrijbouter en was haar dat altijd duidelijk blijven maken.

Hij was een jaar of twee eerder naar het eiland gekomen en toen ze elkaar ontmoetten vatte hij, net als Christos, het plan op haar te leren wat voor hem belangrijk was. In zijn geval was dat zeilen. Ze had bijna net zo'n hekel aan zeilen als aan koken, maar was zo in de ban geweest van Gavin dat ze het hem niet had laten merken en haar best had gedaan naar zijn enthousiaste instructies te luisteren. Vervolgens had ze nog meer haar best gedaan ze uit te voeren, maar dat was een hopeloze zaak geweest. Overstag gaan had ze nooit onder de knie gekregen. Ze liet het kleine bootje elke les wel een keer of tien kapseizen. Het hielp ook niet dat Gavin aan de wal stond te schreeuwen dat zelfs een kind van tien nog met dat verdraaide ding kon varen.

'Laat dat kind het dan maar doen!' had ze op een dag geroepen. Daarna had ze het bootje in de steek gelaten en was ze kwaad weggezwoomen.

Was het zeilen een nachtmerrie, de seks was een droom.

En als ze naderhand in het maanlicht in haar bed of in de zon op haar beschutte terras lagen, zong hij altijd voor haar of vertelde hij grappen.

De seks, het zingen en de grappen – en godzijdank het zeilen – zouden echter snel tot het verleden behoren.

Ze had Gavin niet verteld wat ze van plan was, omdat ze wist hoe hij zou reageren als ze hem probeerde uit te leggen waarom ze wegging. Hij zou haar aankijken met de blik van een verdwaald jongetje en zeggen: 'Dat meen je vast niet echt.' In Gavins wereld meende niemand ooit wat hij zei. Dan zou hij een fles wijn opentrekken en hij zou erop aandringen dat ze er op het terras onder de maan en sterren over zouden praten, omdat hij wist dat ze dan niet langer dan twee minuten kwaad op hem kon blijven. En hij was arrogant genoeg om te denken dat ze om hem vertrok, dus zou hij zeggen: 'Maar ik ben nou eenmaal zo, het heeft niets te betekenen.' Dan zou hij haar meenemen naar de slaapkamer en nadat ze de liefde hadden bedreven zou hij in haar oor fluisteren: 'Blijf, Jessica, ga niet weg.'

En ze zou toegeven. Zo simpel was het.

Ze zuchtte. Ze kon beter niet te veel aan Gavin denken. Niet nu. Ze wist hoe zwak ze zich door hem kon voelen. Zijn grootste gave, zo had ze lang geleden besloten, was dat hij precies wist hoe hij haar aan het lijntje moest houden. Ze schaamde zich het te moeten toegeven, maar in feite draaide het alleen om seks. Het kwam niet eens doordat Gavin haar lijf zo goed kende en precies wist wat hij moest doen. Wat hem zo aantrekkelijk maakte was veeleer zijn reusachtige energie in bed, die haar altijd naar meer deed verlangen. Als seks ooit tot een olympische sport werd verheven, zou Gavin ongetwijfeld de Mark Spitz van het evenement zijn.

Ze glimlachte bij de gedachte dat Gavin zijn zoveelste slippertje als essentiële training zou beschouwen.

Ze schonk nog een glas water in, dronk het snel op en besloot te gaan zwemmen voordat ze met haar motorboot naar Kassiopi voer. Ze ging haar badpak zoeken en had zich net omgekleed toen de telefoon ging. Het was haar moeder.

Jessica schrok. Haar moeder belde zelden. Jessica belde altijd zelf. De laatste keer dat Anna had gebeld was zes maanden gele-

den, om te zeggen dat ze in het ziekenhuis werd opgenomen voor een bypassoperatie. Ze had heel rustig gezegd: 'Ga geen dwaze dingen doen, zoals meteen hierheen komen, Jessica, maar ik moet een paar dagen naar het ziekenhuis. Er schijnt iets met mijn hart te zijn. Waarschijnlijk een hoop drukte om niks.'

Een paar uur na dat telefoontje zat Jessica in een vliegtuig naar Manchester... doodsbang dat ze haar moeder misschien nooit meer zou zien. Die gedachte had haar de hele vlucht niet losgelaten en haar, tot grote consternatie van de man naast haar, in een huilend en snuffend wrak veranderd.

Ze waren nooit overdreven close geweest, niet zoals andere moeders en dochters die Jessica kende en die constant bij elkaar wilden zijn. Hun liefde voor elkaar was echter wel net zo sterk. Helaas gold dat ook voor hun beider verlangen naar onafhankelijkheid.

'Wat is er?' vroeg Jessica. 'Wat is er aan de hand?'

'Maak je niet zo druk. Er is niks. Ik wilde alleen horen of ik je nog op andere gedachten kon brengen.'

'Geen sprake van,' zei Jessica lachend. 'Alles is hier al geregeld en je weet heel goed dat ik het contract voor Cholmford Hall Mews al heb getekend. Je kunt me dus op de aangegeven tijd verwachten.'

'Hoe laat was dat ook weer?'

Jessica zuchtte. 'Bedoel je dat je de brief die ik je heb gestuurd kwijt bent?'

'Misschien wel.'

'O, mam, je bent hopeloos.'

'Dat ben ik helemaal niet. Ik heb me jarenlang met papierwerk beziggehouden, maar dat doe ik niet meer. Vertel me nou maar gewoon hoe laat je er vanavond bent, want dit telefoontje kost me een fortuin.'

'Met wat geluk ben ik er iets over elven.'

'Zo vroeg?'

'Goh, mam, je weet me echt het gevoel te geven dat je van me houdt.'

'Daar werk ik nog aan, Jessica, maar het valt niet mee.'

Even later legde Jessica de hoorn neer en wenste ze bijna dat de uren tot aan haar vlucht alvast voorbij waren. Ze wilde naar huis. En dat was vreemd, want Engeland was al jaren niet meer haar thuis.

Ze pakte een grote handdoek van de rugleuning van een stoel en liep via het steile pad aan de rand van haar terras de heuvel af. In een scherpe bocht bleef ze staan om naar het sprankelende water te kijken. In de verte lagen de heuvels van de Albanese kustlijn wazig en nevelig in de brandende zon. Ze werd omringd door de zoete geur van cipressen en het constante geluid van de cicaden in de olijfbomen. Ze zou eigenlijk iets moeten voelen, dacht ze terwijl ze het uitzicht in zich opnam. Zou ze niet op z'n minst spijt moeten voelen omdat ze dit prachtige, paradijselijke eiland achterliet?

Maar wat had dat voor zin? Voor haar was het niet paradijselijk meer.

Ze liep verder het pad af en lette daarbij goed op waar ze haar voeten neerzette, want er lagen her en der losse stenen.

Toen ze 'haar' beschutte kiezelstrandje bereikte, waar haar kleine boot aan de overhangende tak van een eucalyptusboom vastgebonden lag, legde ze haar handdoek op een rotsblok en liet ze zich in het heldere turquoise water zakken. Het was heerlijk verfrissend. Ze boog haar slanke, gebronsde lichaam voorover en zwom met rustige, ritmische slagen bij de kust vandaan.

Dit zou ze misschien wel missen wanneer ze terug was in Engeland. Zelfs de gedachte aan een kille duik in het chloorwater van het zwembad in Cheshire kon haar er echter niet van overtuigen dat ze de verkeerde beslissing had genomen.

Toen haar moeder in januari in het ziekenhuis werd opgenomen, was Jessica zich slecht op haar gemak gaan voelen. Ze vroeg zich toen voor het eerst af of ze tijdens haar volwassen leven misschien niet wat egoïstisch was geweest.

Het probleem was dat ze was grootgebracht door een sterke, nuchtere en zelfstandige vrouw, die haar had opgevoed in de verwachting dat ze ook zo zou worden. Dat hield in dat ze bij de eerste de beste gelegenheid was aangemoedigd het nest te verlaten en haar vleugels te spreiden. Ze had nooit nagedacht over een huwelijk of over kinderen; die dingen kwamen gewoon niet in haar op. Ze had als kind voor het slapengaan geen verhalen te horen gekregen over mooie meisjes die werden gered door aantrekkelijke prinsesjes die op zoek waren naar een knappe, mee-

gaande echtgenote. Nee, haar moeder las haar verhalen voor over heldhaftige vrouwen die een schijnbaar verloren strijd streden: Jeanne d'Arc, Amy Johnson, Florence Nightingale en Ginger Rogers, die volgens haar moeder alles kon wat Fred Astaire kon, en dan ook nog achterstevoren en op hoge hakken. 'Wat je ook wilt doen,' zei haar moeder als ze haar goedenacht kuste, 'geloof in jezelf, dan lukt het altijd. En het allerbelangrijkste is dat je plezier hebt in wat je doet.'

Sommige kinderen zouden daardoor wellicht zijn aangespoord tot grootse prestaties, maar Jessica niet. Wel wist ze al op jonge leeftijd dat, wat ze later ook ging doen, dat alleen zou zijn omdat ze het zelf wilde. Ze groeide op tot een erg vastberaden vrouw die alles voor elkaar kreeg wat ze wilde. Aan haar schoolopleiding kwam een eind toen ze achttien was en omdat ze dol was op skiën, maar het niet kon betalen, besloot ze als kamermeisje in een skioord in de Franse Alpen te gaan werken. Daar besteedde ze haar schaarse vrije tijd aan het perfectioneren van haar technieken op de pistes. Daarna verhuisde ze naar Colorado, waar ze als ski-instructeur aan de slag ging. Van daar was ze teruggekeerd naar Europa en terwijl ze met alleen een uitpuilende rugzak aan het eilandhoppen was in Griekenland, kwam ze toevallig bij een reisbureau terecht dat wanhopig op zoek was naar iemand die een paar weken als reisleidster op Korfoe kon werken. Tegen de tijd dat het werk erop zat, wist Jessica dat ze niet meer weg wilde. Ze ging in een *taverna* werken – daar ontmoette ze Christos – en als ze de toeristen geen moussaka en fetasalade, retsina en ouzo serveerde, was ze met een notitieblok en een pen op het strand te vinden. Ze was begonnen een roman te schrijven. Het kostte haar een jaar. Toen ze klaar was, stuurde ze de notatieblokken naar haar moeder zodat die ze kon lezen. Zonder dat Jessica het wist had Anna ze overgetypt en naar een literair agent in Londen gestuurd. Een paar maanden later, niet lang nadat Christos en zij uit elkaar waren gegaan, had ze een brief van haar moeder gekregen met het nieuws dat een uitgever belangstelling had voor haar boek.

'Ze bieden echt geld,' schreef ze, 'geen knopen, maar klinkende munt. Je kunt maar beter direct naar huis komen om te kijken wat je ervan vindt.'

En dat had ze gedaan. Eerst ontmoette ze de agent naar wie haar moeder het manuscript had gestuurd, daarna de uitgever. Ze tekenden een contract en toen ze een week later terugvloog naar Korfoe, zegde ze meteen haar werk in de *taverna* op. Ze kocht een nieuw stel notitieblokken en pennen en begon ze aan een nieuwe roman.

Ze klom het steile pad op naar haar witgestuukte, tegen de onge-repte heuvelhelling genestelde huisje en dacht aan het derde boek, dat ze vandaag had voltooid. Ze zou het vanavond meenemen in het vliegtuig naar Engeland, samen met een paar zorgvuldig gekozen bezittingen die haar aan Korfoe zouden herinneren. Ze had het huis inclusief meubilair gehuurd en hoewel ze van de lokaal gesneden olijfhouten snuisterijtjes, felgekleurde vloerkleden en wandtapijten was gaan houden, was het goed dat die hier zouden blijven. Ze zouden in haar nieuwe huis niet op hun plaats zijn. Het zou zoiets zijn als wanneer je souvenirs mee naar huis nam en dan tot de ontdekking kwam dat ze er buiten hun eigen omgeving raar uitzagen, net zoals je goedkope vakantiewijn het best in situ kon drinken.

Ze hing haar natte handdoek over de tussen twee olijfbomen gespannen waslijn en bedacht dat haar beslissing om Gavin en haar idyllische leefwijze op te geven en terug te keren naar Engeland misschien betekende dat ze eindelijk volwassen werd.

Ze kon haar zorgeloze leventje niet meer rechtvaardigen. Ze kon niet langer negeren wat ze naar haar mening haar moeder verschuldigd was. En of haar moeder het nou wilde toegeven of niet, Anna had Jessica's hulp nodig.

Alleen had Jessica nu en dan het vreemde en gevaarlijke gevoel dat dit misschien niet waar was, dat zijzelf in feite wilde dat haar moeder haar nodig had.

Hoe dan ook, het deed er niet toe. De waarheid was dat ze op zesendertigjarige leeftijd had ontdekt dat Korfoe haar niet datgene kon bieden waar ze nu bovenal naar verlangde.

Ze ging naar binnen om te douchen en zich klaar te maken om te vertrekken, er meer dan ooit van overtuigd dat wat ze al een poosje vermoedde waar was. Ze was te lang op dit prachtige Ionische eiland gebleven. Het was tijd om verder te gaan, om terug te keren

naar Engeland, waar een nieuw huis op haar wachtte, niet bij haar moeder – dat zou voor hen beiden een ramp zijn – maar ergens bij haar in de buurt, waar ze heimelijk een oogje op Anna hoopte te kunnen houden.

En misschien zou ze zelfs vinden waar ze naar zocht en zou haar eigen huisje op Cholmford Hall Mews haar eindelijk het gevoel geven dat ze ergens echt thuishoorde.

2

Kate Morris waande zich in de hemel toen ze door het grote boogvenster in de zonovergoten woonkamer van Cholmford Hall Mews 5 naar buiten tuurde. Ze vroeg zich af hoe ze ooit iets gedaan zou krijgen met dit prachtige uitzicht van golvende velden en bossen om naar te kijken.

Eén ding was zeker, vandaag was niet de juiste dag om hier te staan dromen. Er was nog vreselijk veel te doen en ze wilde het meeste daarvan klaar hebben voordat Alec die avond thuiskwam van zijn werk.

Aangezien ze pas gisteren waren verhuisd, wist ze dat ze zichzelf wellicht een te hoog doel stelde, maar ze wilde gewoon heel graag alles in orde hebben in hun nieuwe gezamenlijke thuis.

Ze liep bij het raam weg en richtte haar aandacht op een van de grote verhuisdozen midden in de kamer. Ze opende hem, verwijderde de laag verfrommeld papier die bovenop lag en haalde er iets uit. Het was een ingelijste foto van Alec en zijn gezin – de McLaren-clan, noemde zij ze – van afgelopen kerst. Daar had je Alecs dochter Ruth, die niet veel jonger was dan Kate, met haar man Adam en hun schattige, vierjarige zoontje Oscar met zijn donkere ogen. Afgezien van de man van wie ze hield was hij Kate's favoriete lid van de familie. Midden op de foto stond Alec, op en top de patriarch, omringd door zijn gezin. Zijn lange, trotse gestalte domineerde de foto. Ze streek met haar vinger over zijn gezicht, keek naar de grijze haren bij zijn slapen en de nieuwe bril met gouden montuur die zij hem de week voor Kerstmis had helpen uitkiezen. Ze stond zelf ook op de foto. Ze keek kritisch naar zichzelf en zag een lang meisje van tegen de dertig dat erbij stond als een schoolmeisje, haar schouders licht gebogen alsof ze daardoor minder zou opvallen naast een gezin waar ze niet bij hoorde. Het was triest, maar zo had ze er op foto's van haar eigen familie ook altijd uitgezien. De laatste persoon op de groepsfoto was mis-

schien wel het belangrijkste familielid als het op Kate's toekomstige geluk aankwam: Melissa McLaren.

Melissa en Alec waren nu ruim twee jaar gescheiden, maar Kate wist heus wel dat een vel papier nooit helemaal de band kon verbreken tussen twee mensen die zo lang getrouwd waren geweest als Alec en Melissa en die elkaar bovendien nog dagelijks zagen en gezamenlijk een bedrijf leidden. Kate beseftte maar al te goed dat sommige vrouwen in haar positie er niet blij mee zouden zijn dat hun partner nog zo veel contact had met zijn ex. Kate was echter vastbesloten haar relatie met Alec niet te laten verpesten door iets kleinzielig als jaloezie. Hoewel ze elkaar nog geen jaar kenden was hun liefde ontzettend belangrijk voor Kate.

Ze zette de foto op de schoorsteenmantel, naast een paar andere versieringen die ze eerder die ochtend al had uitgepakt nadat ze Alec had uitgezwaaid. Het was jammer dat hij uitgerekend vandaag naar kantoor moest. Het zou leuk zijn geweest als ze samen hun huis hadden kunnen inrichten.

Ze hadden elkaar vorige herfst ontmoet via een relatiebureau... iets wat niemand van de McLaren-clan ooit te weten mocht komen. 'Ik zou het niet kunnen verdragen als Melissa wist dat ik op deze manier iemand heb leren kennen,' had Alec tegen Kate gezegd. Het was misschien niet erg vleidend voor haar, maar ze begreep wat hij bedoelde en respecteerde zijn wens om zijn trots te beschermen. Ze dacht er zelf immers ook zo over.

In theorie hadden ze elkaar vanwege het leeftijdsverschil nooit moeten leren kennen, maar de computer van het relatiebureau had die week per abuis honderden profielen verstuurd aan potentiële partners die helemaal niet bij elkaar pasten. Alec en zij waren echter allebei nieuwsgierig geweest en hadden afgesproken elkaar te ontmoeten in een wijnbar in Knutsford.

'Vergeef me mijn gebrek aan originaliteit,' had hij aan de telefoon gezegd, 'maar hoe herken ik je? Ik heb zoiets nog nooit eerder gedaan.'

'Ik ben lang voor mijn leeftijd,' had ze gegrapt, 'en ik heb nogal veel haar.'

Zijn uiterlijk was haar meteen bevallen toen ze hem de wijnbar binnen zag komen, zelfs voordat ze wist dat hij haar date was. Hij

was gekleed in een ruimvallende regenjas over een linnen pak en een lichtgroen overhemd, waarvan ze zich later die avond had gerealiseerd dat het bij de kleur van zijn ogen paste. Ze had hem nog leuker gevonden toen hij zonder aarzeling naar haar toe kwam en zei: 'Jij moet Kate Morris zijn. Ik vind je haar prachtig, het geeft je iets van een etherische Burne-Jones-schoonheid.'

Het relatiebureau adviseerde mensen die elkaar voor het eerst ontmoetten maximaal een halfuur in elkaars gezelschap door te brengen. Alec en zij hadden de hele avond samen doorgebracht. Ze hadden in de wijnbar een paar glaasjes gedronken en waren toen naar een restaurant in de buurt gegaan. Zijn manier van doen was ongedwongen en aangenaam. Hij sprak zacht, met een heel licht Schots accent en leek kalm en vol zelfvertrouwen, al bekende hij haar de volgende dag dat hij doodsbang was geweest dat ze hem oud en saai zou vinden. Er was echter niets ouds en saais aan Alec; hij was leuk en spontaan en nog voordat ze klaar waren met eten was ze verliefd op hem. Later was hij meegelopen naar haar auto en had hij gezegd hoezeer hij van de avond had genoten. 'Ik mag er zeker niet op hopen dat je een man van middelbare leeftijd een plezier wilt doen door volgende week nog eens met me te gaan eten?' had hij gevraagd.

'Nee,' had ze geantwoord, 'nee, dat denk ik niet.'

Hij had teleurgesteld zijn ogen neergeslagen. Ze had hem sinds die keer nooit meer zo neerslachtig meegemaakt. 'Het leek me de moeite waard om het te vragen,' had hij onbeholpen geantwoord terwijl hij naar de etalage achter haar tuurde, 'maar ik begrijp het best, ik neem aan dat het zo werkt met dat daten.'

Ze had haar hand op de mouw van zijn jas gelegd. 'Je begrijpt het niet,' zei ze, 'ik zei *nee* omdat ik niet kan wachten tot volgende week. Wat zeg je van morgenavond?'

Er was een glimlach op zijn aantrekkelijke gezicht verschenen. 'Meen je dat?'

'Ja.' Ze had ook geglimlacht. 'Waarom zou ik het niet menen?'

Hij had zijn armen in de lucht gestoken. 'Om wel duizend-en-een redenen. Zoals dat ik twintig jaar ouder ben dan jij.'

'In feite ben je eenentwintig jaar ouder.'

Hij kreunde. 'Zo erg, hè?'

‘Oud genoeg om mijn vader te zijn.’

‘Zit dat je niet dwars?’

‘Waar gaan we eten?’

‘Hier? Waar dan ook. Waar je maar wilt. O, Kate, geef me iets wat van jou is, zodat ik niet morgenvroeg wakker word en tot de ontdekking kom dat je maar een droom was.’

Kate glimlachte en hoopte dat ze de herinnering aan hun eerste ontmoeting nooit zou vergeten. Ze ging verder met uitpakken. Toen ze weer twee dozen leeg had gemaakt werd ze onderbroken door het geluid van de deurbel. Ze klom over de chaos van nog veel meer ongeopende dozen in de gang heen, deed de voordeur open en zag een vrouw met een grote bos bloemen.

‘Kate Morris?’

‘Ja, dat ben ik.’

‘Dan is dit voor u.’

Kate pakte de bloemen aan en keek de vrouw na terwijl die haar bloemistenbusje op de binnenplaats voor de huizen keerde en door de centrale boogpoort wegreed. Ze deed de deur dicht en liep naar de keuken, legde de bloemen op tafel en las het begeleidende kaartje. *Aan mijn lieve Kate, sorry dat ik niet bij je kan zijn op deze bijzondere dag. Werk alsjeblieft niet te hard. Alle liefs, Alec.*

Kate slikte tranen van geluk weg. Niemand had haar ooit zo liefdevol behandeld.

Van Erica James verschenen:

Een dierbare tijd

Verborgen talent

Oude vriendschap

Zussen voor altijd

Italiaans voor beginners

Schaduwleven

De kleine dingen

Een nieuw begin

Beloofd is beloofd

Kind van haar vader

Een huis vol vrienden

De zomer aan het meer

De bloemenjaren

De thuiskomst

Een onverwachte wending

Zomerliefde

Het grote huis

Zwaluwzomer

Brieven van vroeger

Moeders en dochters

Eerste druk april 2016
Vijfde druk april 2023

Oorspronkelijke titel *A Sense of Belonging*
Oorspronkelijke uitgever Orion Books, an imprint of The Orion Publishing Group
Ltd, London
Copyright © Erica James 1998
The moral right of Erica James to be identified as the author of this work has
been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988
Copyright © 2016, 2023 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Ans van der Graaff
Omslagontwerp bij Barbara
Omslagillustratie © Shutterstock
Opmaak binnenwerk V3-Services, Baarn
ISBN 978 90 261 6833 8
ISBN e-book 978 90 261 3993 2
NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.
Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.